

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

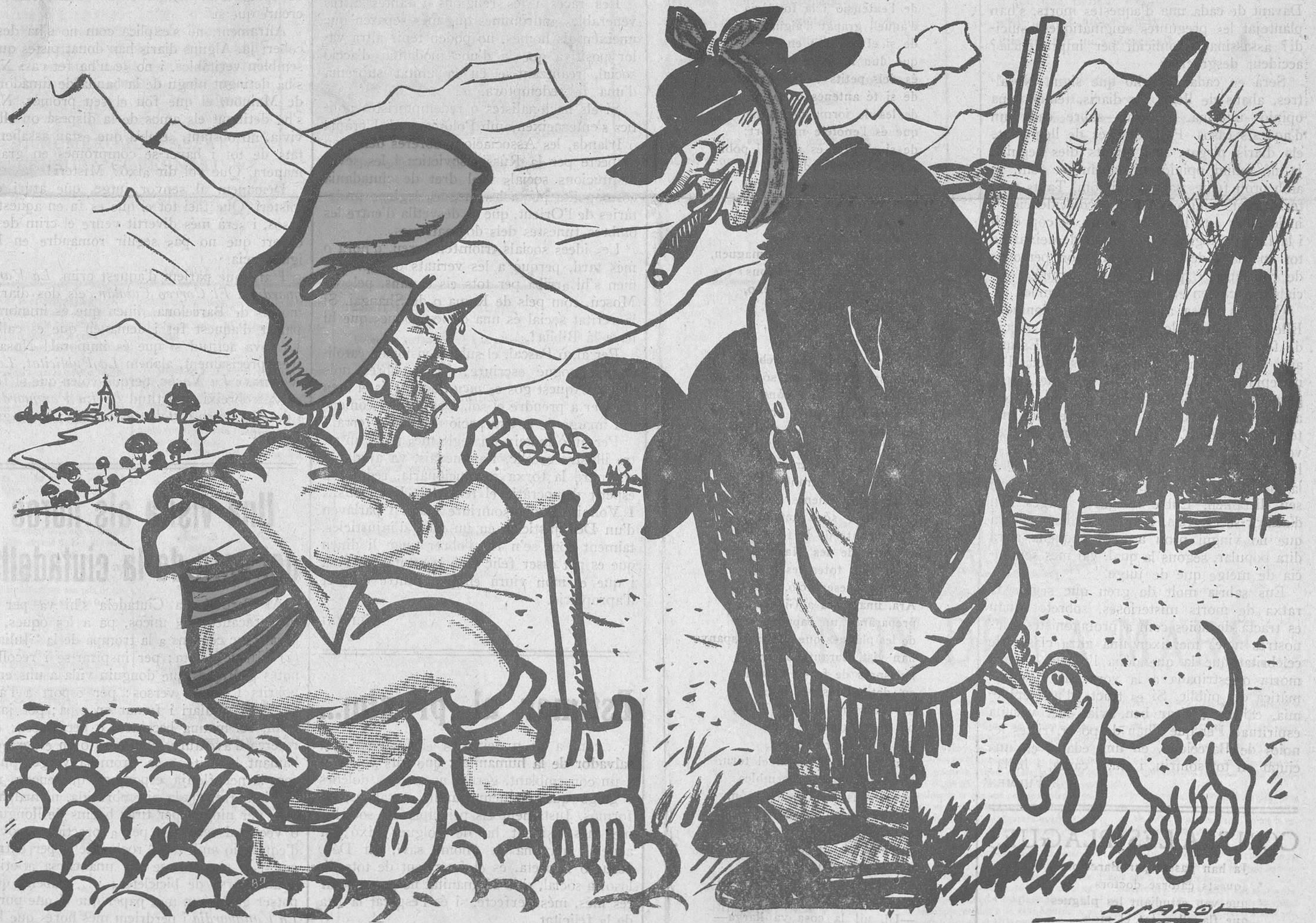
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa J. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

BEN VIST DEL CEL

—Tatoi, mossèn Ramon, quins pursos! Nosaltres, els pobres, no en podem fumar!

—Es que a mi me'ls envien les animetes del purgatori.

El soroll

Quin terratrèmol, el que hi ha aquests dies al Nord del Marroc! La més apreciable característica de la gran ofensiva combinada és el soroll. Els telegrams dels diaris ho expliquen prou bé. Prop d'un centenar de vaixells de guerra amb canons llargs i curts, però tots de gran espetec, han tronat hores i hores, dies i dies, damunt la costa i el camp dels rebels.

Potser aquests no se l'esperaven una ofensiva amb tanta força i amb tant soroll. Ells estaven més acostumats al sorollet dels "pacos" i al teclejar de les ametralladores. Ja començaven a conèixer el so dels canons de campanya. Però mai no havien sentit encara un concert com el que hi hagué en l'operació d'Alhucemes. Els rifenys abans de quedar aixafats, han quedat eixordats.

Aquest soroll extraordinari, que un hom compara a un terratrèmol, però que sens dubte—encara que no podem parlar per experiència pròpia, és molt més fort que un terratrèmol—, haurà fet comprendre a Abd-el-Krim que han començat per a ell les jornades apocalíptiques.

El soroll dels canons i de l'explosió de les bombes no és pas com el soroll de boixets. És un soroll que serveix de música a la destrucció i a l'esclafament i al càstig bíblic. Diu que els sarraïns, quan entren en combat, criden com a diables que són. Però en l'ofensiva combinada franco-espanyola és inútil que cridin. Els seus crits estridents seran ofegats pel concert de mar i de terra que les més poderoses eines bèl·liques estan donant damunt d'aquelles roques tràgiques.

Les noies tràgiques

Prou que ho diu la dita: les desgràcies no vénen mai soles. Porten una cua, llarga, llarga, com la dels dimonis de l'infern i la de les serps de la terra, que són totes cua a partir del cap. Després de la mort misteriosa de la Dolors Bernabeu, han vingut dues o tres noves morts misterioses de noies jovenetes i més o menys eixelebrades. Davant de cada una d'aquestes morts, s'han plantejat les preguntes enigmàtiques: suïcidí? assassinat? homicidi per imprudència? accident desgraciat?

Serà en cada cas allò que sigui. Nosaltres, abans de llegir els diaris, teniem una opinió—interina, és clar—sobre cada un d'aquests casos. Però després de llegir tots els diaris plegats uns quants dies seguits, ja no tenim opinió, ni sabem on som, ni amb prou feines sabem qui som. Tants misteris, tants enigmes, tantes coincidències i incidències ens han fet perdre el cop d'ull i la facultat lògica. Hem resolt de deixar-ho tot en mans dels jutges, que són persones de confiança i que diuen les paraules oficials que clouen els sumaris i les tombes.

Què els passa a les noies barcelonines? Elles soles han donat aliment a la secció de fets diversos durant tot un mes. És que això és encomanadís? És que es tracta d'una epidèmia? Les noies barcelonines, lleugeres com gaceles, cantadores com aloses, alegres com pardals, han agafat en sec una tendència tràgica. L'una vol fugir, l'altra es vol matar, l'altra no se sap si l'han mort o l'han matada. Els metges, amb l'escalpel a la mà, diuen la seva paraula, estableixen el seu dictamen. Entre metges i jutges han d'aclarir-se els fets. I ara recordem, encara que no vingui prou a tomb, aquella altra dita popular, segons la qual, val més sentència de metge que de jutge.

Ens sabria molt de greu que seguis la ratxa de morts misterioses, sobretot quan es tracta de noies com a protagonistes. Les nostres noies mereixen una altra classe de celebritat que la que dona l'oferir la carn morta o estripada a la voracitat melodramàtica del públic. Si es tracta d'una epidèmia, caldria aplicar ben aviat una vacuna espiritual. Per què s'han de posar tristes les noies de Barcelona, en una edat i en una ciutat on tot somriu, i riu, i canta, i balla?

FULMEN

CONTRA LES PLAGUES

Ja han passat per Barcelona aquests catorze doctors que van estudiant les plagues que flagellen tot el món, per encàrrec de la forta Societat de les Nacions. Per tal de què puguin veure les plagues ben bé d'aprop, aquells savis que componen tan il·lustre Comissió, no van en carril ni en auto, ni a peu, ni a cavall tampoc;

viatgen a la **dernière** o bé sigui en avió; en un aparell magnífic han volat els bons senyors per la desembocadura del **Rubricatus** famós on hi regna el paludisme, una **plaga** de debò; i volant s'han ben fet càrrec de les plantacions d'arròs, de les cares dels pagesos, tot l'any malaltissos, grocs; de l'extensió i la fondària d'aquell grapat d'aiguamolls; de si el mosquit **enofele** que duu la febre per tot, és dels petits o dels grossos, de si té antenes o no, de les de forma de palma, que és l'**enofele** més fort; de si el Prat és un bell poble resignat i trescador, que sap sofrir el paludisme com un flagell qualsevol. I una volta preses notes i fotografiats els llocs on els grans **focus** s'amaguen, canviades les impressions naturals, sobre el **terreno**, els catorze voladors han anat a Barcelona, on la docta Comissió ha sigut molt ben rebuda pels savis (que aquí són molts): les autoritats i els cònsols, donant-los un àpat gros al Ritz, que és com si diguéssim l'acadèmia dels balls bons. Després amb el tren de França han tocat el pirandó, entre aplaudiments i visques dels quals són mereixedors els delegats de la ferma **Societat de les Nacions**, en la que totes les races tenen representació. Ara, una volta a Ginebra, prepararan un **rapport** de les plagues que aquí a Espanya han vist, durant l'excursió; i després de fer-ne estudi en detingudes sessions, de redactar potsè un llibre, on donar compte i raó de la tasca realitzada, així que els hi toqui el torn, al ple d'aquella assemblea que ara és l'àrbitre del món, donaran part als diaris de la seva opinió respecte als mitjans més propis per acabar d'un sol cop amb les plagues que flagellen la nostra noble nació. —Ui, ui! la cosa va llarga—dirà algú—això són cançons! Volem matà el paludisme? Eixuguem els aiguamolls! Oh, la veu inconeguda, que té tota la raó! Un poble que sofreix **plagues** pot dir-se que és perquè vol.

FLOK

TEMES SOCIALS

El congrés de Marsella

Els Congressos obrers, que han romàs al-gun temps desviats cap a la política i el partidisme, retornen poc a poc al gran terreny de llurs interessos morals i retroben en la noble discussió els punts que són essencials a la fe emancipadora.

Aquest fet estimulante que havíem comprovat en altres assemblees internacionals, s'ha repetit suara a Marsella. Cap concessió als prejudicis contemporanis, ni la més nímia discrepància en tesis substancials. Tots els delegats saberen situar-se al nivell de la bona doctrina, que en qüestions obreres és, senzillament, la que es concreta a l'interès social.

Hi hagué un moment en aquest Congrés, que com en els dels temps gloriosos de l'Aliança i de la Lliga de la Pau i de la "primeríssima" Internacional, més que el so de les paraules s'oïa el lliscar d'un esperit i semblava que tot s'aclariria amb la llum sacra de cors abrasadors.

Tots els factors i sentiments polítics anaven reduïnt-se a qüestions socials, car "social" vol dir èter o força de gravitació de totes les coses que viuen avui en el món dels homes.

Així el nacionalisme, perd tota la seva virtualitat tot seguit que esdevé agressiu o imperialista, tant com és inviolable mentre representa el voler d'una agrupació d'homes lliures o que aspiren a ésser-ho, en la pau i el treball.

Les races i les religions i tantes altres venerables andròmines que més separen que uneixen als homes, no poden tenir altra valor positiva que la d'una modalitat d'acció social, realitzant-se en la unitat suprema d'una fe redemptora.

Si els nacionalistes o redemptoristes polítics s'enterneixen amb Polònia, amb Ucraïna o Irlanda, les Associacions obreres demanen respecte per la Rússia soviètica i les seves institucions socials i el dret de ciutadania cosmopolita per a les magnes legions proletàries de l'Orient, que es desvetlla d'entre les ombres funestes dels dogmatismes...

Les idees socials triomfen arreu, d'hora o més tard, perquè a les veritats que proclamen s'hi arriba per tots els camins, pels de Moscou, com pels de Roma o de Shangai. Si la veritat social és una de les poques que hi ha a la Bíblia!

Per això Pascal, el sublim visionari catolícíssim, pogué escriure: "Els pobres nois diuen: Aquest gos és meu i aquest és el meu lloc per a prendre el sol. Vet aquí el començ i la imatge de la usurpació de tota la terra."

Per això mateix un segle més tard, un altre il·lustre catòlic, Lammenais, va ajudar a encendre la torxa revolucionària, reduïnt a esperit democràtic el text dels Evangelis... I Voltaire podia somriure quan li parlaven d'un Déu justicier en un món d'injustícies, talment com se'n riu l'obrer quan li diuen que es pot ésser feliç amb la caritat burgesa i que el món viurà en pau dintre el dret d'apropiació.

GLICINI

Estimar al proxim...

...com a tu mateix; és el formós ideal **salvador de la humanitat**; que tots volgüem a un consemblant, germà nostre, les dolçors i goigs que poguem gaudir nosaltres, és formós. Justament els principis del socialisme més exigent ha de volguer això; si aquesta màxima de l'home savi, dit Déu, Jesús o Profeta, és el fonament de tota filosofia social, si la Humanitat no pot esperar res més, més perfecte, si és l'esperat la fita de la felicitat.

Aquest manament desfà la dita del clericalisme, de què les penes i les angúnies d'aquest món, clouen la seguretat de la vida eterna. Doncs si Déu vol que els uns germans s'estimin als altres com ells mateixos, i essent la naturalesa prou pròdiga per donar-la a tots, i essent la intel·ligència prou fecunda per a crear meravelles de comodi-

tats i goigs, Déu al donar aquest manament, dona a l'home la felicitat. Si diu a l'home que deu ésser igual, que no hi ha d'haver pobres i rics, esclaus i amos, explotats i explotadors, li diu que ésser home vol dir ésser humà, generós, sacrificar totes les seves passions, els seus egoïsmes per la felicitat de tots a la terra.

Doncs, ésser ric és incompetent a ésser cristià, catòlic. Amb qui se sosté, doncs, la religió que perd als homes? Amb la riquesa, que és el més anticristià, el més contrari al pervindre de la felicitat eterna. Diu Jesús: "Més difícil és entrar un ric al cel, que passar un camell pel forat d'una agulla de cosir"; ço que vol dir impossible. Però, senyors, si hi ha capellans, canonges, bisbes i cardenals amb riqueses espantoses! Si hi han pobres que no poden menjar, infinitat que moren tuberculosos, histèrics i altres mals de misèria; si hi han catòlics i molt volguts del clero, de fortunes quantioses!

No és, doncs, des del punt de vista religiós, una mentida això de "estimar al pròxim com a tu mateix"? I no tenim raó de buscar la implantació d'aquest ideal per uns altres mètodes? Que em respongui un home de cor i bona voluntat.

JOAN FARRÉ GASSÓ

Dolors Bernabeu

Qui ha mort aquesta noia, de la qual parlen tant els diaris? Misteri! El misteri està a l'ordre del dia i és l'únic atractiu que tenim. És que no es descobreix el crim per a fer una mica amena la vida catalana, tan ensopejada d'un temps ençà? Comencem a creure que sí.

Altrament, no s'explica com no s'ha descobert ja. Alguns diaris han donat pistes que semblen veritables, i no se n'ha fet cas. No s'ha detingut ningú de la banda de timadors de Mainou, el que fou el seu promès. No s'ha detingut els amos de la dispesa on ella vivia, no obstant, sembla que estan assabentats de tot i haver-se compromès en gran manera. Què vol dir això? Misteri!

Demanam al senyor jutge, que aturi el misteri. Que faci tot el que es fa en aquests casos, i serà més divertit veure el crim descobert que no pas seguir romandre en la ignorància.

I ara que parlem d'aquest crim. *La Vanguardia* i *El Correo Catalán*, els dos diaris morals de Barcelona, diuen que és immoral parlar d'aquest fet i demanen que es calli. La seva actitud sí que és immoral! Nosaltres, precisament, alabem *La Publicitat*, *Las Noticias* i *La Noche*, perquè volen que el fet es descobreixi. L'actitud de *La Vanguardia* i de *El Correo Catalán* és tèrbola; hi ha gat amagat.

Una visita als lloros del parc de la ciutadella

Al Parc de la Ciutadella s'hi va per a tirar cacauets als micos, pa a les oques, o posar cinc cèntims a la trompa de la "Julia" (a) Muley-Hafita; per inspirar-se i recollir notes poètiques que donguin vida a uns empobrits i coixos versos; per esport a l'art de llegir el diari i fumar en pipa; per jaur-hi, fer-hi una becaineta o becainassa; en recerca d'aventures amoroses o en espera de l'amant sol·licita o la promesa verge, pura com la neu flonja, esponjosa, que encara no ha sigut trepitjada ni embrutida, ni malparlada per ningú; per tirar bocins de llonguet o veces als coloms; per a practicar proves d'equitació amb llur "rocinant"; per entretenir-se o preparar-se per una cursa atlètica o una cursa de bicicletes; i... acabem, que potser gastariem més paper que el que porta *La Vanguardia* i perdriem més hores que les que es gasta en llegir el dit diari.

Doncs, nosaltres, complint una prometença—una prometença que vàrem fer a Sant Pancràs, perquè fés el miracle d'emmudir a la sogra—hem anat al Parc per fer xerrar als lloros, cosa més difícil que portar deus rals a la butxaca.

Som ja davant d'una gàbia que més aviat

sembla un "Palacio de Cristal" que no una gàbia d'ocells. Als simpàtics imitadors lingüístics nostres els hem trobat damunt d'uns gronxadors, on igual que estàtues de guix permaneixien immòbils. Eren el mateix que escultures pintades de múltiples colors. El groc, el vermell, el blanc, el grana, el blau, es barrejaven en llur cos revestit de plomes d'aquests colors. Uns geranis blancs i roses alegren la presó. Quines flors més poètiques, les dels geranis!

Els segueixen callats, petrificats, embronzits, ni una mirada, ni un petit gest, ni ombra de ganyota. Res, són insensibles, diria's que no tenen cor, que en són de barres, que no noten la nostra humil presència!

Jo els hi parlo: *Lorito real, levanta la patita que te daré un real.* La resposta l'obtingo d'una gàbia del costat on hi han engarjolats uns calçasses de galls, amb una cresta caiguda igual que una barretina i amb uns ulls irritats, sanguinosos i humits.

—Toma un guisante—diu un quinto.
Però, ca, què hi farem si no volen piular!
Es veu que no estan per brocs.

—Podeu xiular si l'ase no vol beure—respon un carreter.

En disposàvem a tocar el dos, quan un obrí el bec.

—Ara parlarà—digué una dida que portava un nano amorrat a una mamella.

—Sí, sí—respongueren dos vailets, que anaven descalços, duent als genolls enclastada un pam de tinya i amb la cara i les mans brunes com un indígena.

—Ja ho crec!—respongueren a chor els badocs que feien rotlló amb nosaltres.

Però, ca, l'home—vull dir el lloro—obrí de bat a bat el bec, estirà les ales dues vegades consecutives, féu uns moviments serpentinats amb sa llengua punxaguda, ses urpes s'aferraren al gronxador i com si res tornà a tancar hermèticament la boca. Tots els espectadors quedaren perplexes. El "manu" acabava de fer un badall. Quins lloros més lloros! Són uns lloros muts!

FENICEX

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

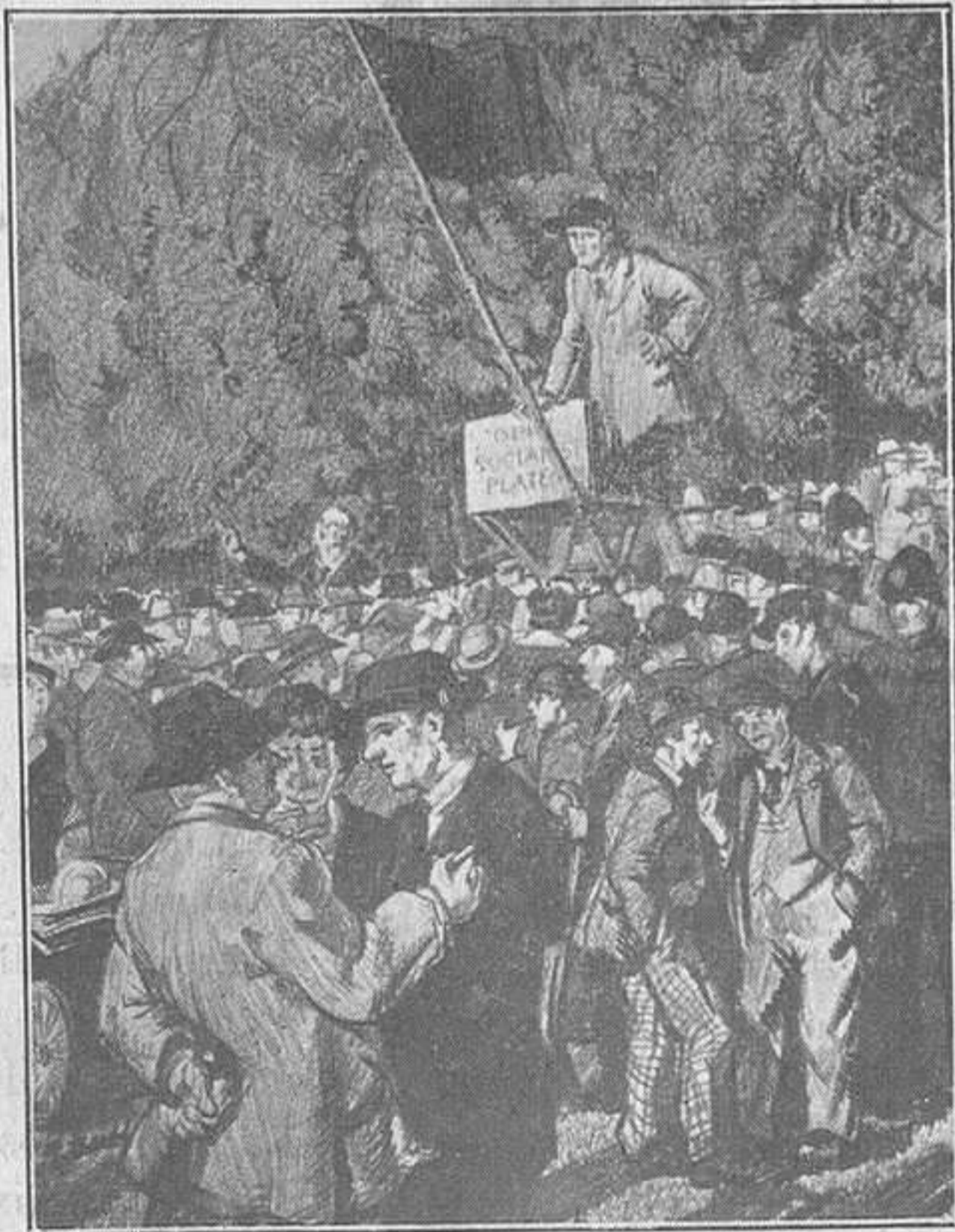

ELS SOCIALISTES DE HYDE PARK

Els espanyols que mai s'han mogut d'Espanya, i que, per tant, creuen que Espanya és el millor del món, tenen d'Anglaterra, i particularment de Londres, una idea equivocada.

Anglaterra és un país colrat per la boira, en el que sempre plou, en el que, en ple dia, s'ha d'anar amb grans reflectors pels carrers.

No, senyors, no; a Londres també hi han dies clars. I quan estan enterbolits per la boira més negra—que tampoc és negra, sinó d'un gris groguenc—, us cal només sortir a les afores—mitja hora escassa de camí: a Wembley, a Brighton, a la carretera dels espanyols—i trobareu un cel blau com el d'Espanya, un xic més clar potser, i un paisatge deliciós, cremat per una finíssima llum de mel.

Els socialistes de Hyde Park

De manera que la llegenda de país ombriu, fosc i terrible, no és més que una... llegenda. Londres, per exemple, és una de les ciutats on nosaltres ens hem divertit més—amb diners i sense—, on hem vist més respectat al ciutadà. Així com abans constituïa una glòria l'ésser ciutadà de Roma, avui aquesta glòria la constitueix l'ésser ciutadà d'Anglaterra. En cap país ens em sentit tan atesos, tan respectats, tan segurs, com a Anglaterra.

Quan teníem diners freqüentàvem els tea room's de Piccadilly, de l'avinguda dels grans hotels; veïna a Trafalgar Square. Quan no en teníem anàvem a les tavernes de Witte Chappel a beure unes copes de Porto—vi que aquí va molt car i a Londres molt barat—i a prendre el sol a Hyde Park.

A Hyde Park hi va tota la gent estranya que hi ha a Londres, tota la gent tèrbola, perillosa i pintoresca. A Hyde Park, davant la indiferència un xic burlesca dels policemen's, es fa tota mena de propaganda: la d'un específic contra l'obesitat, la d'un altre contra l'anèmia, la d'un altre contra la calbícia; es fa propaganda a favor i contra el feminisme, a favor i contra el militarisme, a favor i contra el socialisme.

A Hyde Park es respecten totes les doctrines, totes les teories. Ara, amb l'acció ja passa una altra cosa.

CONSTANCIA I ENTERESA

SEMIFAULA

Un modestíssim clavell blanc, salpicat de vermell, per més senyes bosquetà, al gran jardí d'un castell furtivament hi va entrà preguntant-li el castellà:

—Què hi cerques per què donzell?

I el clavell, ja tot vermell...

de vergonya, contestà:

—Com que em vull emmaridà

cerco a qui ha d'ésser ma esposa

si Déu plau... Cerco la rosa que, soleta, en una branca hi vaig veure un jorn tan blanca i tan gentil que, la neu, no ho és tant... boi sent de Déu.— I el castellà li digué:

—Doncs surt d'ací ben lleugè,

matant semblant pretensió,

car la rosa que has triada no és pas per a tu, minyó,

sinó per a un Nard-Moncada,

qui darà or i noblesa a canvi de gentilesa.—

I la rosa, perfumada, a qui va delatar l'aire transportant una alenada de suau i fina flaire,

en oír el aldarull d'un i altre dialoguista,

per tení un bon punt de vista es va collocà a curull del roser i, resoluta,

honorant a llur constància amb l'enteresa deguda,

sense mostrar arrogància, digué:—Ni d'hora ni tard,

enc que tot el món m'alaguí i amb grandeses m'afalaguí,

no m'hi vull uní amb cap Nard sinó amb qui, a mon tendre cor,

féu sentí el més pur amor.

Amb qui, estant sempre en ma pensa, serà eterna la volensa.

En fi... senyor del castell;

per aquest conte acabar, encara que és conte vell,

li dic que m'haig d'enllaçar amb aqueix modest clavell que viu per mi i jo per ell.

... ..

Conec una desposada

que, sent forsa bondadosa,

per no haver fet com la rosa, és d'allò més desgraciada.

AGUILETA

LO NOY DE LA MARE.

Alguns actors de la ex-companyia dramàtica espanyola del Prado Catalan, mentre duraven les representacions de la companyia italiana, s'estan assentats prop de la porta d'entrada al teatro i allí enrahona que enrahonarà.

Nosaltres no volem negar lo mèrit a ningú, però creyem que encara que 'ls tals enrahonadors siguien actors, després de ells no desmereix tant lo senyor Rossi per no deixàrselos escoltar al menys, ja que ells no 'l volen sentir.

Aquest any en las companyias del Prado han abundat las enaers. Hi ha hagut la SOLERA DE ROS, la ROS, la RASO, en Rossi y en ROSA.

EPÍGRAMAS.

—Sab què m' sembla? deya una senyoreta al acabar la representació de Los dos saracenos, me sembla que acaba fret
—Ja hi té de acabar, contestà un jove que tenia prop d'ella, no veu que figura que 'l protagonista arriba habent fet una pila d'horras de camí nadant? Encara vol més fret?

—Que no 'n treurém res de demanar a la comissió de baits del Prado, que mentre's durien las funcions de 'n Rossi treguian de la orquesta tot lo metall possible? Mirin que no hi ha espectador del teatro que, interessante per la representació, no clama contra 'l nil metall.

—Veigiu de accontentarnos, que es qüestió de pocs dies!

CANSONETAS.

Veig que portas un paper
En lo teu cor arrimat.
—Què vol dir això, noyeta.
Que t'ens lo cor per llogar?
—Sempre que d' amor me parlias
No 't venias tant e tant, seny?
Que las paratulas me sembla.
Que se 'n han d' anar en vent.
—Los t'ens ulls tant negres, negres,
T'enen lo meu cor esclau.
—Pel negres, ha arribat l' hora
De tenir per esclaus blancs?
—Lo dia que ab ton amor,
Nena vaig ensopegar.
Es que vaig sortir de casa
Sense que m' hagués sentat
Lo cusi

Desde 'l moment que vaig veure que l' ase de la bomba de Mme Pottevis s' enllaca tant i tant, ja vaig dir:
—Aquest ase està penyat; y si 'l flia en ne-

gocis de mar, s' ofega, perquè no hi entent res y serà burro al aygua.
—Lletra per lletra, ha succehit lo meu presentiment.

—Vostè no anirà pas al cell deya un senyor a un mestre de casas molt devot.
—Home! perquè? preguntà espanyol lo mestre.
—Perque per anar al cel es necessari fer bonas obras, y las que vostè m' ha fet a la casa, son molt dolentas.
—Donchs altres m' han dit que fent obras dolentas me 'n anirà al cel!

—Me costà un ull de la cara
Lo trobar marit, Pepet!
—Donchs ara m' esplico, Clara,
Perquè ets bornia del ull dret.
Perque demana a tothom
Diu en Llibori a l' Andreu.
—Que 'n t'ens poca de vergonya!
—Lo que t'inch es, pocs diners.

—Quànt val una lliura d' avellanas?
—L' últim preu són vuit quartos.
—Son massa caras!
—Vaja, prènguias per set quartos!
—L' últim preu era euit, ara son set, que deu ésser lo penúltim preu. Ja veurà, donguemelas al primer preu, que deurán ser més baratas

—Noya, que ets la criada del primer pis?
—Per servirlo
—Vols entregar aquesta carta a la senyoreta?
—Ah! Ja ho entench! Vostè li fa l' os
—Si mira, si 'm d'ins tots los secrets que pugonas saber de ella, no quedarás descontente de mi
—No s'è un molt essencial per vostè La senyoreta no es senyoreta
—Y donchs?
—Es senyoret. Escotti abí que va ser lo primer dia que jo era a la casa, me va fer una pregunta la que vostè diu senyoreta, y jo li vaig contestar «Sí y ella que desseguida 'm replica «T' haig de comprar tu si senyor y de manera que, eucara que vaigia vestida de senyora. 'l hábit no fa 'l monjo

Un jove va presentar a un altre a una reu nio y 'l presentant digué a la senyora.
—Aqui li presento un jove que no es tant totxo com pareix
—Es cert, contestà 'l presentat, en això es lo que no 'm sembla al senyor

SÍMILS GEOGRÁFICHS.

—En què se sembla Madrid a la pena de mort?
—En que es capital.
—En què se sembla Roma als peninatés?
—En que hi han romanus.
—En què se semblan los rius als gossos?
—En que segueixen corrent.
—En què se semblan las montanyas als hommens?
—En que tenen faldas.
—En què se sembla la Arabia a Sarrià?
—En que hi han deserts.
—En què se sembla Mallorca a la ma?
—En que té Palma.

Sol·lució a las xaradetas del número anterior.
I. Vi-ja. II. Mar-til.
Sol·lució a la endevinalla.
Detrás de la creu, lo diable.

XARADETAS.

Prenda militar es prima;
Lletra consonant, segona.
Lo tot, que es cosa de pasta,
Per forme callar, me donan.

De hu y dos ne fan roba bona;
Hu y tres en plassa 'l torero;
Tres y dos es poca estona,
Dos y hu, quant vull, lo pandero.
Lo tot no es home y enrahona

GEOGLIFICH.

En lo próxím número donarem las sol·lucions
E. R.—Ignocent Lopez
Barcelona, 1866.—Imprenta de Narcís Ràfner y Compañía.
Pasaje de Escudellers, número 4.

Any I.—Núm 11

I. LOPEZ, EDITOR.

Diuenje 19 Agost 1866.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ
LUBRERIA ESPANYOLA
LOPEZ EDITOR
Carrer Ample, 26
y Ramba del Mitj, 20.
BARCELONA

Lo Noy de la Mare se deixara veurer cada semmana

PREU DE SUSCRIPCIÓ
BARCELONA PORTAT A CASA.
Trimestre. 6 ralets.
FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.
Trimestre. 6 ralets.
Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.
Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

UNA DONA AB CALSAS.

Vull parlar de la senyora Maria Vostès no sabrán qui es aquesta senyora, y en veritat se quedarían a la lluna de Alicante, que no sempre té de ser a la de Valencia, si jo no m' espleca mes.

La senyora Maria té uns quaranta anys, de estatura regular, grassa, viva de geni y llarga de llengua. Al veure'la se comprèn que als seus disset o divuit janers deuria haver perdut la xaveta a quants fadrins treballavan a casa 'ls seus pares. Era filla d' un fuster, y de aquí que va casarse ab un del ofici, anomenat Joseph, nom que li escan a las mil maravelles per ser fuster, espós de Maria.

Fins aquí ningú sabrà a què tren nas lo lema d' aquest article, perquè si aquesta dona porta calsas, això no vol dir més sino que en los dias de vent y en los de pluja no se li veu lo que no es pera esposar als transeunts

Vaig a treure' de cavilacions als lectors La senyora Maria s' havia posat las calsas del seu marit, com vulgarment se diu de la dona que de motu propia fa y desfa dintre casa seva, deixant desmentit lo refrà que diu, que allí hont hi ban gallins, no cantan gallinas. Les marits de aquestes donas son los que més rahó tenen en dir que 'l matrimoni es una creu molt pesada La senyora Maria en los vint anys que porta de casada, no ha tingut cap familia y quan!

lo senyor Joseph s' esclama per arce, pppp-ir-pogues dir que aquesta tal vegada fóra la seva desgracia! Si la senyora Maria hagués tingut fills, fóra una bona mare, perquè mals sentiments, en honor de la veritat, no 'n té y tal volta al cuidar-se de las criaturas no la faria cuidar-se tant en extrem del seu marit y de lo que a ell pertany Perque iqué es cas lo senyor Joseph de pendrer cap feyna sensa després consentiment de la seva cara meytat, més cara que lo que ell s' afigura quant va de determinar-se a que 'l tressian t'ona avall y casori amunt!

Lo bon senyor casat es com un menor de vint y cinc anys que no pot fer res lleyalment sensa permis del marmesor, que es la dona.

Quan ell vol ferse vo palló o una levita, perquè es un menestral arregladet que pot fer, consulta primer a la seva costella, y si aquesta li permet, es ab la condició de que ella anirà a comprar lo panyo y la betxara te de ésser aquesta o aquella

Arriba lo dia d' emprovarse la pessa y al plegar de la fema lo senyor Joseph, diu a la dona

—Maria, avuy tenim d' anar a casa 'l sastre a emprovarnos la levita

—Van cap a casa 'l sastre, aquell posa al par roquíu la pessa embastada y diu

—Així 'l cau pintat senyor Joseph! Què hi diu?
—Bà! respon lo senyor Joseph Es dir bé...
—Què 'l sembla, Maria?
—Me sembla, contesta ella, que es llarga de faldons

—Pero, senyora, contesta 'l sastre, si 's portan aixins!
—Ja, ba, no m' agrada! No vull que portis això, Joseph

—Ah, no! replica lo fuster, si es lo que jo volia dir. Què diu que aquesta pessa m' està bé? No veu que es massa llarga de faldons?

—Jo ja ho veig, anyadeix la senyora, si 's portan aixins.

—Ah, sí! 's portan aixins, no me la escursi. No es veritat, Maria?

—Està clar!
Y 'l sastre que vesteix de molt temps al senyor Joseph, li treu la levita sorrient de llàstima que li fa 'l pobre home

Sempre que marit y molla van al treguatu, que 'n diuben ells, es perquè ella ha volgut anarhi, y si en sent a mitja funció n' està cansada, no mes fa que aixecarse y dir

—Anémens cap a casa, Joseph!
Y 'l marit, que està interessat per saber lo fi del treguatu de la comedia, s' aixeca sensa obrir boca; dona 'l bras a la senyora Maria y cap a casa.

Quan lo marit parla ab algú en la botiga, surt la senyora; y per si són verdas o si són madoras, ella 's té de ficar en la conversació, per mes que no hi entengnia pilota ni baldufa

Si, al contrari, ella enrahona ab algú y 'l marit vol dir alguna cosa de lo que 's tracta, salta la senyora Maria

—Què saps tu, home? Cuidat de la teuya y deixens estar a nosaltres! No sé per què 'ls

Aviat començarà l'època de la caça de conills. Els caçadors estan molt contents. Ara no hauran d'anar gaire lluny. La Plaça de Catalunya és tan salvatge que hi han criat, els conills. Aquest any no s'hauran de moure de Barcelona.

Fa cinc o sis dies, facilitaren el següent comunicat oficial del Marroc:

Sin novedad en ambas zonas.

Arreu del món, els comunistes es belluguen. Però, oficialment, els comunistes són quatre gats. Ara, que ja no fa tanta calor, aviat callaran.

Per subscripció, alguns veïns de la Barceloneta, han regalat un jaqué an en Martí Ventosa. En Martí Ventosa havia heretat un jaqué del seu avi i el duia sempre. Ara, ja s'havia acostumat a dur jaqué i aquell era vell. Està molt agraït del present.

El baró de Viver s'avorreix. Després de la seva estada a París, troba Barcelona ensopida. Què devia passar a París? Perquè tothom sap que el baró és molt moral.

Ahir llegíem un llibre del temps de la Inquisició. I que n'eren de cafres aquella gent donant martiris als presos, per a fer-los cantar, mal s'haguessin d'inventar el que deien!

Ja som al mes de setembre, el mes de les grans sorpreses.

Del 1714 ençà, quantes coses no han succeït a Espanya al mes de setembre!

A Barcelona sobretot.

Els barcelonins solen passar el setembre amb un ai! al cor.

I es comprèn.

Aquella pluja de títols nobiliaris que havia sigut anunciada dos anys enrera, s'ha acabat amb una petita gotellada a Salses de l'Ebre i a Pedralbes; ni a Rellinàs ni a Terrassa han vist caure enlloc aquell ducal que s'esperava.

Què hi farem? Són anys de sequedat. Prou que se'n queixen els pagesos!

CONVERSA CASOLANA

—Et veig molt trista, mamá,
—Què vols fer-hi? El pensar que després de tants anys em treguin de casa!...

Correspondència

J. de B.: També anirà. — J. F. G., de Ll: Agraius; els vostres articles també són interessants. Però, descansen una mica, si us plau; tenim cinc articles vostres per publicar. Deixeu que n'haguem publicat quatre d'aquests cinc.— TOR-E-RO: I olé!! Això dugueu-ho a una revista tauròfila. — B. i N.: Mau! — M. B. A.:

Encantats; ho publicarem. — R. C. F.: Noi, ens heu pres per altre. — Nen de Llofrú: Ets massa jove per escriure. Espera set o vuit anys.— Un capellà sense missa: Sempre sereu capellà. Se us coneix, encara que tingueu la missa privada. — Sketch: No fareu res amb el pseudònim que us heu triat. — M. N. i A. Epsé, epsé. Potser que no ho publicuéssim. — Y: Això sí que està bé. — J. R. O.: Veure'm, company.

Són uns temes massa gastats. — E. de R.: També anirà, "y tanto como irá". — J. Staramsa: Anirà a l'Almanac.

Tota la correspondència que no sigui administrativa deu dirigir-se al Director de LA CAMPANA DE GRACIA. De no venir amb aquesta forma les cartes no seran contestades.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELA, Carre del Oim, número 8

LO NOY DE LA MARE

homeus pastore-os heu de ficar en los nostres asmplos!

Y corregeu lo marit, se no torna cap al banc, agafa l'ribol y continua treballant sensu xistar.

De aquí que l' senyor Joseph pocas vegades se fica en las conversas de la seva dona ab altres, y encara aquestas pocas vegadas se o té de apañer.

Sempre que l' marit surt de casa per anar a véuer com segueix la feyna d' alguna casa en construcció, diu a la seva dona:

—Marta me'n vaig ¿Que vols res?

—Si pregunta a la senyora del barber si aquesta nit vol anar a donar una volteta, que hi anirem tolas dugas.

O be

—Quant torris compra un melo, que tu hi entens.

Explicat tot això, es inútil dir que 's aprements de casa l' senyor Joseph temo més a la mestressa que al amo, perquè ella es qui 's lloga, qui 's renya y qui 's despatxa.

¡Ay pobre senyor Joseph!

Molts n' hi han que s' casan y que després se queñan contents y enganyats, pero 's que 's deixan posar las calsas, com lo senyor Joseph las ha deixadas posar a la senyora Maria, després d' haberse casat, se troban descontentos y enganyats.

Y no 's creguian que la senyora Maria tinguia mal geni, no. La senyora Maria's ha arribat a figurar que era l' cap de casa y obra en aquesta convicció. De segur que lo senyor Joseph n' hauria fet d' ella lo que n' hagués volgut, si no li hagués deixat posar las calsas.

L' ONCLE.

LA PASTORETA.

Idill.

Pastoreta, la pastora.

Pastora d' eix remadet.

Remadet de cabras blanques.

Blanques, blanques com la neu.

Que corras pels prats llanguera,

Llanguera com l' ancellet.

Ancellet que canta trobas.

Trobas de amor y content.

Escolta l' aura que esbulla.

Esbulla los teus cabells.

Escolta l' ru que mormola.

Serpentejant pel torrent.

Guayta l' cel, sense que un núvol.

Taquua lo seu blau seré.

Guayta l' erba que trepitxas.

¡Com n' es d'hermosa! ¡com n' es.

Salpicada de rosada.

Que brilla als raigs del sol bell.

Guayta las bragues tendrotes.

Com se gronxan dotsament.

Guayta las flors com s' inclinan.

Saludant al astre-rev.

Enviantli son aroma.

Embolcat en l' oreig.

BENEFICI DE 'N ROSSI.

Ab l' Otello, obra en que 's va estrenar la companyia dirigida per en Rossi, ha donat aquest lo seu benefici. Que va ser aplaudit en las principals escenas y ciutat al final de cada acte no li ha perquè dirho, pero després del últim acte... allí va ser la cosa.

Lo teatro ple de gom a gom, aplaudia desaforat al artista que pochos moments avans se acabava de tallar lo coil en rodo y mientras aquella tronada de aplausos, surtia de entre bastidors lo senyor Jordan, que galantment s' oferí a la comissió, a entregar al eminent trobador una corona de plata que segons deya lo llibre d' or que aguantava las dos bragues de flor que figurava la corona, era A Rossi sus admiradores de Barcelona.

Al mateix temps no 'n vinguian mes de coronas de llorer natural, de flors y de coloms ab lassos. Alló era un pluja menuda que va inundar las taules de cap a cap.

Barcelona ha sapigut portarse com calia ab un artista de la talla de 'n Rossi y creyem dir prou, sentint que l' ovació que se li va fer en lo dia del seu benefici, va ser digne del beneficiat.

Que sigui la enhorabona, senyor Rossi; y ja que hi som, voldriam demanarli que al tverni vingués a visitarnos donant algunas funcions al teatro de Santa Creu. Aquí l' fret no es gran cosa, y menos en lo teatro ahont voste representa, perquè may pot fallarli gent que l' aplaudixia ab l' entusiasme que 'l varen aplaudir lo divendres a la nit.

Lo NOY

Ja tenim un altra tabaqueria en lo carrer dels Escudillers. Si 's del gas s' nao proposa fer veuer que Barcelona no dona fum, los venedors de tabaco volen probar que dona fum.

En tots los teatros del passig de Gracia s' haurá hagut zancoria aquest any. Quan en Rossi signa fora, donant funcions en lo Teatro la companyia de zarzuela dirigida pel nostre Baró, que acaba de funcionar en los Campos Eliseos. ¡Deu fassia que durant la estació d' tverni pogam restabarlos ab altra classe de funcions, perquè o sine diriam que si bé una temporada s' eben de gusti las cols, cada dia cols amargan.

Mientras en un teatro de Grecia se estavan fent quadros al seu, lo publich saltá a las taules y se 'n va enporiar las artistas.

Sempre los grecs tenen de ser los amants del art.

Semba que tra 'n an a treurer los drets de consums.

Ja era hora perquè aquests consums ja 'ns tenian consumits ab las escenas tragicas a que tot sovint donaban lloc.

Com si tots los cafes de Barcelona desdenyessin fer la competencia al Tio Nelo, no servian gelat de xullas, pero lo Café Ibérico, desententense de preocupacions, ha determinat complaure als parroquians que desitxan pendrer aquest bo y saludable retrech.

Aquel café, ja que de ell parlem, nos sembla que farà no sols per la seva bona situació y bon servey, sino també pel bon gust ab que va decorarse baix la direcció del compatriota y aplaudit pintor Sr. Llorens.

—Me sabria dir quants grans d' arena hi ha al mar?

—¡Prou!

—¿Quants n' hi ha?

—No ho sé, pero no li capiga cap doble, que si ho sapigués li sabria dir.

FABULA DEL NOY.

Agafá l' gat en Cosme certa nit y 's va trobar ab eli molt divertit. Ho prengué per costum y pel seu mal. De agafarlo mori en un Hospital. Lector, més endavant, mes endarrera. Lo gat sempre 's recorda de que es fora.

Lo MESTRE.

ANTANY Y ANGUANY. (PER T. PADRÓ)

Promelaje d' anly.

Promelaje d' anguanly.